

Veřejné necudné jednání, i slovní, které může způsobiti pohoršení nebo hrubě uraziti stud, trestá § 269 vězením od 14 dnů do 6 měsíců nebo trestem peněžitým; jen vězením však tehdy, vykonáno-li bylo toto jednání před osobou mladší 18 let.

Pohoršlivé vykonávání smilstva zapovídá § 270, poslední paragraf této hlavy, a stanoví pro ty, kdož vykonávají smilstvo způsobem pohoršlivým pro spoluobyvatele domu neb sousedy, trest vězení od 14 dnů do 6 měsíců nebo trest peněžitý. Vězení nemůže však býti změněno v trest peněžitý, dal-li vinník smilným činem pohoršení osobě mladší 18 let.

(Pokračování.)

Porota v Olomouci.

Poslední období olomoucké poroty vyznačovalo se značným množstvím případů násilného smilstva, což je jistě úkazem zarážejícím, tím spíše, že i u jiných porotních soudů množí se zločiny tohoto druhu. Otázky této měly by si povšimnouti kruhy lékařské, neboť zdá se, že vinníci jsou z valné části osobami sexuálně pathologicky založenými. Vždyť většina jich je mladými, slušnými muži, plnými života, k nimž by se sotva odmítavě zachovala průměrná žena z jejich prostředí — proč tedy toto násilí, proč surové zneužívání děvčat nedospělých?

Zvrhlíci či — šilenci?

Prvním obžalovaným z kategorie násilných smilníků byl 32letý obchodní příručí Jakub Ječmínek z Lohodiv u Kojetína, který téměř celý rok lákal do své zahrady v Lohodivě tři nedospělá děvčata a poučoval je o manželských úkonech, po kterýchžto řečech se všemi třemi tropil smilstvo. Za to dával dětem různé pamlsky a napomínal je, aby doma ničeho neříkaly. Jednou však se děti přece prořecky, věc byla oznámena četnictvu a Ječmínek byl zatčen.

Porota uznala jej vinným zločinem násilného smilstva a zločinem zprzněním a soud vyměřil mu trest těžkého žaláře na trvání jednoho roku, ovšem bezpodmínečně.

*

Podobně jako Ječmínek počínal si 18letý zemědělský dělník Hubert Kupka z Dlouhomil u Šumperka, který čtyři děvčata ve věku od 8 do 12 let lákal do lesa a opuštěných míst a tam jich za pamlsky a peníze zneužíval.

Před porotou se s plácem ke všemu přiznal, a že činil jinak slušný dojem, porota byla shovívavá a nezodpověděla dostatečným počtem hlasů otázky na zločin násilného smilstva, nýbrž přisvědčila jen k otázce na přestupek proti mravopoečnosti, takže soud vyměřil Kupkovi trestem jen tříměsíční vězení.

*

Další případ byl spíše veselý, než tragický. Alois Tögel, hezký, mladý hoch, byl svého času zaměstnán jako čeledín u rolníka V. P. v Hrabově. Tam se zamíloval do 13letého děvčete M. P., které bylo na své stáří tělesně i duševně velmi vyvinuté. Přes to, že T. je Ně-

mec a jeho mladá milanka Češka, neznající ani slova německy, oba se vždy dobře dorozuměli. Láska nezná tlumočnicka. Jednoho krásného dne vyběhl T. svou milenku, aby s ním šla do lesa. V lese usedli do trávy a tam se to stalo. Milenci byli jako slepi a netušili, že některé spolužačky děvčete všechno viděly. Brzo se o věci dozvědělo četnictvo a tak se mladý čeledín dostal před soud.

Spravedlnost kvalifikovala lásku mladého čeledína, ježto M. P. nedospěla v době činu ještě 14 let, jako zločin násilného smilstva a zločin zprzněním. Porota však mladého čeledína z obou zločinů osvobodila. Byl pouze pro přestupek mravopoečnosti odsouzen na čtrnáct dní do tuhého vězení podmínečně na 2 roky. Radostně vyšel ven, kde jeho 14letá milanka na něho čekala. Oba jistě byli spokojeni, že to tak dobře dopadlo...

*

Zato hnusným byl další případ, v němž jako obžalovaný vystupoval 48letý malíř Augustin Dufka z Rýmařova, který byl obžalován pro zločin násilného smilstva a zločin krvesmilství. Dufka v roce 1923 znásilnil ve svém bytě svou 15letou dceru Aloisii. Jak se zjistilo, páchal toto násilí na ní po dobu dvou roků. Před porotou se k činu doznával, omlouval se však, že je duševně méněcenný, což ale lékařští znalci vyvrátili. Byl odsouzen na dva roky do těžkého žaláře.

*

Dalším obžalovaným byl 21letý zednický pomocník Josef Wenzel z Chrastice u St. Města. V březnu t. r. pokusil se na zastávce v Chrasticích znásilnit 11letou dívku, byl však při činu přistižen četnickým strážmistrem. Porota uznala jej vinným a soud odsoudil jej do těžkého žaláře na jeden rok, povolil mu však podmíněný odklad trestu na 4 roky.

*

V dubnu t. r. rozšířila se v obci Paloníně u Mohelnice pověst, že 56letý Fr. J. z Palonína zneužil 13leté dívčiny, která jeho manželce v domácnosti vypomáhala. Četnictvo okamžitě dívku vyslechlo; ta udala, že Fr. J. s ní skutečně souložil. J. byl zatčen, předán krajskému soudu v Olomouci a postaven před porotu. Výpověď dívčina nepůsobila však přesvědčivě a ani její pověst nebyla nejlepší. Porota v uvážení, že jedná se asi o chorobně lhavé děvče, které přes svoje mládí je v pohlavních věcech náležitě honěno, zamítla vinu obžalovaného, kterého pak soud osvobodil.

*

Osudná tanečnicka.

Co už všechno zaviniily venkovské tanečnicky! Co už životů mají na svědomí! A přece není jediné poroty, aby neprojednávala nějaké tragické zakončení venkovské taneční zábavy. Bylo by na čase poučovat venkovské mladíky a úkolu toho měly by se energicky uchopiti v první řadě organizace agrárního dorostu.

Loni v červenci táhl z Lutína houf rozkurážených mládenců do obce Antlerky. Netajili se úmyslem, rozbít tam zábavu, a když jim večer přišla z Lutína ještě pomoc, strhli v tanečnické rvačku. Náměstek obec. starosty Jan

Ohera a obecní radní Josef Konečný musili zakročiti a všimli si, že nejzvrhověji počíná si dělník Alois Potácel. Zakročením obecních funkcionářů nastal jakýs takýs klid, ale po půlnoci rvačka znovu vypukla. Mladíci z Lutína chápali se ihned židli v hostinci a házeli těmito mezi rvoucí se a vůbec počínali si tak ohnivě, že počestní občané z Antlerky nevěděli si jiné rady, než že snažili se vytlačiti Lutínské z hostince ven, což se jim po delší době podařilo, a uzamknuli za sebou dveře.

To byla hrozná pohana a porážka pro Lutínské, kteří se venku zorganizovali a přisahal všem pomstu. Rozběhli se po okolních plotech a vyzbrojili se tak rázem tyčkami, načež podnikli společný útok na hostinec, jehož dveře sténaly pod bubnovou palbou tyček z plotů. Tanečnickům v sále pak naskakovala husí kůže při apačském řevu, který věstil smrt, neboť Lutínští volali před hospodou, že každého zabijí, kdo jen hlavu vystrčí, což dokumentovali celou serií ran kamením, které lítalo otevřenými okny dovnitř sálu. Hosté v tanečním sálu nebyli šťastnou náhodou raněni, poněvadž jednak se ukryli za výčep, jednak ustoupili na tu stranu sálu, kde kameny nedopadaly. Řev obléhajících bylo slyšet po celé vsi a nikdo nebude se diviti, že probudil z libého spánku zedníka Rajmunda Oheru, který natáhl na sebe kalhoty a vyšel ze svého domku, aby pátral po rušitelích nočního klidu.

Uviděl při svitu měsíce, že mládenci lámali tyčky ze sousedova plotu a když je okřikl, přiletěly k němu jako nemá odpověď tři nebo čtyři čerstvě dobyté tyčky, což dobrosrdečného Oheru velice dopálilo. Zdvihl jednu z nich a pustil se po cestě ke starostovi, aby zabránil včasným oznámením další škodě.

Obléhání před hospodou pokračovalo, když blížil se k ní Ohera. Uviděl ho Jan Chudoba, který přiskočil k Potácelovi, jehož uznávali všichni jako rutinovaného rváče za svého vůdce, a vtisknul mu do ruky pádný klacek, zvolal:

„Dej pozor, proti tobě utíká nějaký chlap, uhoď ho, tady máš klacek!“

Potácel uchopil tyčku a nic netušícímu Oherovi zasadil pádnou ránu do boku, po které zasažený bolestně vzkřikl a zavrával, a již zasvištěl klacek po druhé a dunivě dopadl na lebku Oherovu. Byla to rána, která byla s to porazit i vola a po které pukla temenní kost na lebce Oherově, takže se tento v bezvědomí svalil na zemi poblíže plotu Anastázie Křížové.

Ani touto obětí nechtěli se Lutínští smířiti; řvali a povykovali před hospodou dále a konstatovali se uspokojením, že mají již jednoho mrtvého. Náměstek obecního starosty rovněž vstal a šel s buřiči vyjednávat, jeho snaha byla však oceněna ranou kamenem nad oko, takže počal silně krvácti. Vyšla polekaná Křížová z domku a spustila nářek, že Rajmund Ohera již umírá. Tu teprve dodali si někteří občané z Antlerky odvahy, vyšli z hostince a dopravili těžce zraněného Oheru do nemocnice. Lutínští se pak rozutekli.

Oba obžalovaní Alois Potácel a Jan Chudoba přišli k porotnímu přelíčení z domu, poněvadž je státní zastupitelství po řádném vyšetření ponechalo na svobodné noze.

Chudoba v kritický den neměl ještě 20 roků a je úplně zachovalý, kdežto Potácel, který má již znamení rváče vryto nesmazatelně ve svou tvář, byl již několikrát pro bitky trestán.

Podle posudku soudních lékařů záleželo poranění Rajmunda Ohery v puklině kosti na lebce s otřesením mozku, s následnou poruchou řeči a částečnou obrnou pravé poloviny těla. Zranění to je samo o sobě těžké ublížení na těle, spojené s přerušením zdraví a nezpůsobilosti k povolání po dobu více než 30 dnů. Kromě toho poranění toto stalo se skutečně životu nebezpečným a má za následek trvalou poruchu řeči.

Porota dané jí otázky zodpověděla vesměs kladně a soudní dvůr odsoudil Potácela do těžkého žaláře na tři roky, Chudobu na šest měsíců, avšak podmíněčně s tříletou zkušební lhůtou.

Oba trest přijali a Potácel musil jej ihned nastoupiti. Statečně se rozloučil s kamarády, ale když jej dozorce vedl chodbou a odsouzený spatřil tam v pláči svoji milenkou, zachvátila jej hrůza, zdvihl pěstě a zvolal: „Není spravedlnost na světě, to vodpřísáhnú!“

*

Láska a vitriol.

Další případ mohl by člověk nadlidsky shovívavý nazvatí historií lásky. Ličení případ spíše zatemnilo, neboť v předběžném vyšetřování byl mnohem jasnější.

Obžalovanou je 20letá švadlena Leopoldina Pokorná z Prostějova, již žaloba viní ze zločinu těžkého ublížení na těle, kterého se dopustila loni 1. srpna na 23letém soukromém úředníku Felixu Löwovi tak, že mu z toho vzešlo těžké ublížení na těle, zanechavší trvalé znetvoření. Tohoto činu se dopustila tím, že polila tvář svého bývalého milého kyselínou sírovou.

Obžalovaná popírá jakoukoliv vinu a líčí událost z 1. srpna takto: Seznámila se s Löwem asi o půl roku dříve, pak se mu věnovala celá, a pojednou Löwova láska počala ochabovati. K tomu se přidružila její obava, že bude matkou. Zašla za Löwem a žádala ho o rozmluvu. Ten prý ji odbyl, a tu vytáhla lahvičku s kyselinou sírovou, aby před jeho očima spáchala sebevraždu. Löw jí v tom chtěl zabrániti, rozehnal se rukou a zasáhl právě lahvičku, jejíž obsah se vylil na oba téměř stejnou měrou. Oba padli do bezvědomí a byli s těžkým popálením odvezeni do nemocnice. Obžalovaná sama má na tváři rudou jizvu od popálenin a dva velké rudé pruhy se jí táhnou po hrdle až přes prsa. Pohybem plným zoufalství odhrnula bluzu a ukázala jizvy porotcům.

Svědék Löw má též krvavě rudé stopy jako památku na onen večer. Kyselina mu vypálila levé oko a znetvořila nos a horní ret, který teprve dvěma plastickými operacemi ztratil svou hroznou deformaci. Löw líčí historii poněkud jinak. Kyselinu Pokorná prý úmyslně vchrstla mu do obličeje, on pozdě už ruku již odrazil, takže zbytek kyseliny vstříkl i na její hrdlo. Ale nikdo při tom nebyl, nelze dnes bezpečně zjistit, jak to tehdy skutečně bylo. Snad nese i obžalovaná určitou vinu na

tom, že se přestali míti rádi, snad proto, že klesla pod velkým risikem, které bere na se žena, jež se věnuje lásce bezvýhradně. Snad ji odpudil cynismus jejího milého, který neumlká ani před soudem. Na otázku, proč se s Pokornou neoženil, odpovídá: „Muž nikdy nemůže mít rád holku, která se vtírá.“ Pokorná, dotčena touto odpovědí, volá: „Když jsem podlehla jeho svodům, bylo to samozřejmě, že svedená žena vyhledává svého svůdce!“

Porota nechtěla k bolestem Pokorné přidávat bolest novou a proto jednomyslně záporně zodpověděla danou jí otázku, takže soud musil Pokornou osvobodit.

*

Otcovražda před šesti lety.

Několik rolníků, jdoucích 20. dubna 1920 časně z rána z Otonovic u Prostějova do Bedihoště, spatřilo na cestě povoz bez dozoru. Dvě straky, zapřažené do rolnické káry, pokojně přežvykovaly — po majiteli nebo vozáči ani stopy. Dívají se rolníci, či to asi bude vůz, jdou kousek dál, na cestě trochu krve. A pár kroků od cesty leží lidské tělo! Vincourkovo bylo to spřežení. Starý Vincourek tu leží, již nedýchá. Na hlavě kolem střelné rány zasychá černá krev. Bylo zřejmo, že šedesátiletý domkář Vincourek byl zavražděn, a zanedlouho byli pro podezření ze zločinu vraždy nebo navádění k vraždě zatčeni syn mrtvého Josef Vincourek a právě ovdovělá Hedvika Vincourková, žena tehdy 38letá, kterou byl zavražděn jako vdovec pojal za manželku. Vyšetřovalo se tehdy, leč nic se nevyšetřilo. Oba zatčení byli propuštěni, ač veřejný hlas neustával tvrdit, že násilná smrt Zikmunda Vincourka jest zajisté v souvislosti s nevůlí, která vládla mezi Vincourkem otcem a synem.

Mrtvý Vincourek měl kromě syna Josefa ještě dceru Alžbětu, nyní provdanou Vilímovou, a Marii, která se teď jmenuje Neshybova. Tato Marie Neshybová učinila koncem loňského roku trestní oznámení, ve kterém přímo obvinila bratra Josefa z otcovraždy. Důkazů podala tolik, že soud nařídil obnovu vyšetřování, které dospělo nyní v porotní líčení. Obžalovaným není však jen Josef Vincourek, osud a lavici sdílí s ním Hedvika Vincourková, Alžběta Vilímová a Marie Neshybová, neboť tyto tři ženy obvinil Josef, jenž se celkem přiznal ke skutečnosti, že po svém otci střílel, že ho k činu naváděly a šťvaly. K přelíčení, jež se konalo před přeplněným auditoriem, bylo předvoláno osm svědků.

První je vyslýchán Josef Vincourek. Nevelký, zamračený muž, odpovídá dosti netečně, že se cítí vinným jen částečně. Jel kritického dne s otcem do lesa pro dříví. Cestou prý se nepohodli. Mluvilo se o ženě, za kterou jeho otec pořád chodil, mluvilo se o podílu, který by syn měl po smrti otcově vyplatiti děvčatům, otec prý se rozehnal po synovi sekerou, on, obžalovaný, sáhl po browningu, který si přivezl z vojny, pojednou třeskla rána a otec se skácel mrtev s vozu. Na otázku předsedovu připouští, že vzal mrtvému otci z kapsy tašku s 800 Kč. Peníze pak ukryl v lese a odešel.

Předseda zjišťuje ze spisů, že tato verze je úplně nová. V předběžném vyšetřování se totiž Vincourek přiznal, že otce zastřelil spícího, a to proto, aby měla rodina konečně pokoj od člověka, jenž ji týral. K činu ho naváděla nevlastní matka Hedvika, která prý zlými náladami otce Vincourka nejvíce trpěla, i obě sestry.

Všechny tři ženy však jakoukoli účast na vraždě popírají. Matka Vincourková připouští, že ji Vincourek bil a týral, ale dcery tvrdí souhlasně, že si na otce naříkat nemohly.

Dochází ke vzrušujícím konfrontacím, jichž tragika je mírněna jen odpovědmi Hedviky Vincourkové, jejíž pamět je obdařena propadlístěm bezvadně fungujícím, které začne svou činnost tam, kde jde o choulostivou otázku. Avšak ženám, hlavně matce, přitěžuje, že se mluvilo po smrti otcově o tom, co se má četníkům říci a co ne. Pak i to, že prý Vincourková šla do lesa hledat zakopané peníze. V nejnepříznivějším světle se jeví Josef Vincourek, protože pořád a pořád přichází na přetřes otázka dědictví a peněz vůbec. Byl-li tu zločin, byl to zločin prostý vši romantiky, zločin brutální, kde posledního útočiště zoufalství — ozbrojené pravice — bylo zneužito ve službách lakoty a sobectví.

Po dobrém zdání znaleců vypovídal jako první svědek vyšetřující soudce, jenž potvrdil, že obžalovaný se při prvním výsledku úplně a bez výhrady k vražednému úmyslu přiznal a nic neříkal, že by ho byl otec ohrožoval.

Až do noci trvalo přelíčení, po němž se odebrali porotci k poradě o 22 otázkách, jež jim byly dány. Uznali vinným Josefa Vincourka zločinem zabití 12 hlasy, Hedviku Vincourkovou zločinem nápomoci k zabití 9 hlasy, ostatní obžalovaní byli 12 hlasy osvobozeni.

Porotní soud odsoudil pak Josefa Vincourka do těžkého žaláře v trvání sedmi let, Hedviku Vincourkovou do těžkého žaláře na tři roky.

*

A ještě zločin šest let starý.

Byly-li dosavadní porotní případy jasné jako voda v horské studánce, pak nebyl si nikdo jist vinou Františka Novotného a Alexandra Brunnera, obžalovaných ze zločinu vraždy, spáchané na Anně Motzové dne 23. března 1920 na Předíně, a celým sálem porotní síně zachvěl se údiv nad slovy předsedovými, která ohlašovala osvobozující rozsudek pro Brunnera a trest smrti pro Novotného.

Při nalezení mrtvoly Motzové nebylo nalezeno žádných zevních známek násilí na mrtvole a rovněž žádného přímého podezření z vraždy, až teprve v r. 1923 trousily se v Kelčicích pověsti o milostném poměru Motzové a Novotného, a pak dostal soud v Prostějově anonymní udání o hádce Novotného se Smékallem, v níž byl Novotný obviněn z vraždy.

Soud zavedl pátrání a tu se přihlásil očitý svědek vraždy, stařík Medřík, a prosil, aby byl zbaven těžkých snů, v nichž Motzová jej pronásleduje, aby vrahy udal. Stařík tvrdil, že vrazi, kteří Motzovou vhodili do jezírka kamenolomu, byli čtyři, ale on poznal pouze Novotného a Brunnera a proto ze strachu

před dvěma neznámými pomocníky vraždu dříve neudal. Věrohodnost výpovědi Medřika zdála se neklamnou a proto zavedeno trestní řízení proti oběma označeným. K porotnímu líčení bylo předvoláno 18 svědků, kteří mluvili však dost zmateně a stařík Medřík je již na věcnosti.

Oba obžalovaní houževnatě zapírali, ale rozsudek smrti přijal Novotný klidně, za to však jeho obhájce ohlásil zmatečnou stížnost.

*

Čeká jej kriminál nebo blázinec?

V červnu minulého roku vnikl do krámků 74leté trafikantky Terezie Minářové v Bludově známý alkoholik Josef Březina a žádal na ní kořalku. Když mu odpověděla, že kořalky neprodává, uchopil ji pod krkem a mrštil jí o zem. Vida, že se stařena nehýbe, sáhl do zásuvky, vzal z ní 15 Kč a odešel. Stařena se však zotavila a Březina byl zatčen a dodán k soudu pro zločin nedokonané loupežné vraždy.

Dva dozorcí vězňů přivedli jej nyní do porotní síně a četné obecenstvo, zejména dámy, mohly na něm oči nechat. Je nápadně podoben populárnímu kinoherci Olafu Fönsovi. Postavou, hlavou, vlasy i rysy obličeje. Ale jakmile počal Březina gestikulovati, bylo po dojmu a z dámské galerie ozval se dušený smích. Březina mává rukama, klaní se porotcům, soudu i auditoriu. A pak vypráví, že byl na frontě, že mu a jeho spoluvojinům vyprávěl pan major, že jsou opilí, že takhle s nimi válku nevyhraje. A hned nato: „Prosím vás, pěkně prosím, já takovou stařenku zabít? Chudera stará, jak bych jí to mohl udělat. Ale kdepak!“ Nato spíná ruce a dívá se do pravého koutu porotní síně. Při čtení obžalovacího spisu kývá hlavou sem a tam, chvílemi se klaní.

Josef Březina je notorickým pijákem a prodělal delirium tremens. Z vyšetřovací vazby byl dopraven do blázince ve Šternberku, a proto jeho obhájce navrhl, aby bylo přelíčení odročeno za účelem dalšího pozorování Březinova duševního stavu v ústavu pro choremyslné. Březina kývá hlavou na znamení souhlasu, a když se odebral soud k poradě, snažil se obejmout soudního lékaře dra Kuxe. Pak si vyprosil od něj doutník, který vstrčil do úst a hledal zápalky. Díval se na dozorce po pravé straně a když se tento neměl k tomu, aby mu doutník zapálil, upozornil jej ostrým pohledem. Dozorci však doutník z úst Březiny vyjmul a zastrčil do kapsy.

Zatím vchází soud a prohlašuje, že se návrhu obhájce vyhovuje, načež dozorcí Březinu odvádějí. Samé poklony a nakonec výkřik: „Andulo!“ a dívá se na galerii. Byla tam patrně jeho manželka.

Dnes je už Březina ve Šternberku. Zůstane tam, nebo se na podzim zase ocitne v porotní síni?

Románek lásky v Roudnici.

(Zemský trestní soud v Praze.)

Náš referát z čísla 23., v němž vyličili jsme průběh prvního přelíčení s dvěma obža-

lovanými z Roudnice a s jednou obžalovanou ze Smíchova, vzbudil v Roudnici ohromnou sensaci. Jakmile došly výtisky čísla 23. do našich roudnických prodejen, četlo celé město jen „Soudní Sín“ a knihkupci musili expresně i telefonicky číslo doobjednávat. Poptávka rostla a horečně čekáno na novou poštovní zásilku, ale okolí spoluobžalovaného obchodníka Jaroslava Š., který se už dozvěděl, že jsme o jeho přelíčení referovali, skoupilo ihned, jakmile je pošta doručila, všechna čísla „Soudní Sín“, aby vědomost o procesu byla omezena v Roudnici jen na ty, kdo už „Soudní Sín“ si koupili. Někteří čilí knihkupci zajeli si však k nám do Prahy do administrace, koupili další výtisky a odvezli si je s sebou, aniž je za výlohu svého obchodu vystavili. Rozebrali si je občané, kteří měli u nich protekci, a na koho se nedostalo, žádal písemně, přiloživ známku, naši administraci o zaslání onoho sešitu. Tím se stalo, že v celé administraci nemáme jediného čísla 23. a že naše pravidelná „železná zásoba“ tohoto čísla odšťehovala se z našich regálů do prádelníků, kufrů, stolků a kredencí roudnických občanů a zejména občanek.

Za této vypjaté zvědavosti, jak to dopadne, není divu, že pokračování odročeného procesu očekávala celá Roudnice velmi dychtivě. Toto pokračování stanovené bylo na sobotu 19. června. Na chodbě před č. 46, v němž přelíčení bylo konáno, tísnil se celý zástup lidí. Byli to nejen povolání svědci, jichž byla celá řada, ale i zasvěcení občané z Roudnice, kteří vážili cestu do Prahy, aby sami mohli být účastní líčení a zprávy o něm za tepla dopravit do svého rodného města. Dostavili se i oba obžalovaní z Roudnice, paní Julie K. i pan Jaroslav Š., ale kdo nepřišel, byla — třetí obžalovaná, porodní asistentka pí. Anna Sochorová ze Smíchova. Její obhájce dvorní rada v. v. K u r s c h předal po zahájení líčení předsedovi vrch. radovi Dru Hlouškovi jakési potvrzení německé kliniky pro nemoci vnitřní prof. Dra Schmidta ve všeob. nemocnici v Praze, že Sochorová nachází se tam v léčení a že její stav je takový, že líčení soudního účastní se nemůže; obhájce dodal, že Sochorová trpí cukrovkou a že nemohla den před tím poznati vlastního muže. Na otázku, jak dlouho je Sochorová na klinice, odpověděl obhájce, že několik dní.

Státní zástupce Dr. Novotný, který koncipoval žalobu, vrtí nedůvěřivě hlavou a navrhuje, aby v líčení bylo pokračováno v nepřítomnosti Sochorové, ale soudní dvůr vzhledem k tomu, že je předvolána řada svědků, kteří se Sochorovou mají být konfrontováni za účelem zjištění, poznají-li v ní ženu, jež v Roudnici se ptala na adresu Julie K., usnesl se líčení opět odročiti. Usnesl se však také, že od kliniky budou vyžádána bližší data o povaze nemoci pí. Sochorové a že bude nařízeno, aby pí. Sochorová byla prohlédnuta soudními lékaři, kteří budou požádáni za vydání posudku jak o její nemoci, tak o tom, může-li se obžalovaná, resp. v které době bude se moci dostavit k přelíčení.

Soud sám tímto svým rozhodnutím vůči opravdovosti nemoci pí. Sochorové přílišné víry neprojevil. A máme za to, že právem, ne-